

adásul azzal a pénzzel, amit a nemrég elhangzott előadásért kapott! Egyik nőt sem találtam otthon. Lefeküdtem, és mély álomba zuhantam. Délelőtt tíz körül ébredtem, reggelit hoztattam. Várom kell a szállodában, amíg meg nem jön a pénz. Most már nincs rá szükségem, de szerettem volna tudni, vajon megtartják-e a szavukat.

Egykor értem jött az elnök, és ebédelni vitt. Utána körbekocsikáztatott a városban. Elhaladtunk a Morris Shapiro üzlete előtt. Túloldalt láttam a postahivatalt, és felismertem a büfét, ahol reggeliztem. Az elnök egy szivart ropogtatott a kezében, és azt mondogatta, hogy M. nagyon kicsi városka. Mintha mentegette volna, amiért nem nőtt nagyobbra.

– De azért itt is könnyen el lehet tévedni – mondtam.

– Lehetetlen!

Mindent meg akart mutatni, amire a városka büszke volt: múzeumot, iskolákat, a mezőgazdasági főiskolát. De most nem volt türelmem az ilyesmihez. Még mindig fáradt voltam, és szerettem volna aludni egyet, mielőtt az elnök elvisz vacsorázni. Besötétedett. Az ablaküveg kék lett. Ruhástul végigdőltem az ágyon. Időnként megtapogattam a farzsebemet, amiben az úticsekkek voltak. Elaludtam.

Kopogtatásra ébredtem. Már késő este volt. Riadtan felültem. Nem tudtam, hol vagyok. A lábam rogyadozott, mintha betegség után kelnék fel az ágyból. A világos folyosón két jól ismert arcot láttam: Reizl és Rosalie. Tátya maradt a szám. Reizl azt az elnyűtt szőrmés kabátot viselte, amit egy német menekülttáborban kapott. Fehér kendő volt a fején. Rosalie is szőrmés kabátot viselt. Mind a kettejüknél kézitáska.

Rosalie szólalt meg először.

– Mi az, be se hívsz?

Nyilván úgy döntöttek, hogy személyesen jönnek el kimenteni a bajból. Biztosan a másik szállodában találkoztak, gondoltam, vagy talán a repülőn, amely leszállt Chicagóban, de olyan fáradt voltam, hogy nem kértem magyarázatot, és mentegetőzni sem próbáltam. Megbénult a nyelvem. Sokáig bámultam rájuk. A koboldok újra játszadoznak velem – eszük ágában sincs nyugton hagyni. Rosalie rám nevetett a szemével. Reizl szemében valamiféle gunyoros szájalom bujkált. Mi történt, végleg elbuktam? Vagy talán arról van szó, hogy egy ima, amelyet nem is mertem elrebegni, meghallgatásra talált a felsőbb hatalmagnál?

Mintha valaki más beszélne, hallottam a hangomat:

– Gyertek be. *Mazel tov*. Eljött a csodák éjszakája.

Simon Balázs

EGY ÁRNYÉKRÖPPENTYŰ

A hányadik lövés, a
Sokadik galamb után az
Emeletközben leszállt, ott az
A teleguanózott, nyersbeton

Plató, rajta a felismerhetetlen
Rongyok, széthányt fészekalj,
És vártam csak, túlvártam,
Hosszan ült alattam, rég
Becéloztam középnagy, szürke
Testét, könnyű, házi préda, lassan
Mozdult, én is vele, míg elhussant,
Vaktában utánalóttam, a lichthof
Szűk terében úgy pörgött, mint egy
Papírmadár, aztán, már kint, a
Napos falon olyan szépen úszott el
Az árnyéka.

PATKÁNYFOGÓ

Tóth Krisztának

Mást hívnak így, nem
Mondhatom, mégis
Patkányfogó a ház, ahol
Lakom, de némán csak,
Másnak nem érdemes, nem
Értené, hogy áll a gesztenye
Az udvaron, aknázómolytól tépett
Lombja, ez a ragyaverte sárga,
Mint egy külön ős a nyárban,
Int, „ne jöjj ide!”, bár nyugton
Áll a fal mellett a gondnok
Holmija, bicikli, partvis, egy
Vödör, s a fodrászüzlet uszoda-
Szaga olyan rég-ismerős, talán a
Seb miatt, ahol agyonlőttek egy
Tolvajt, mégis egyre szorítóbb,
Egyre kutyább.